

[Erik Eriksen.]

mange steder ville skabe vanskeligheder. Den højtærede økonomiminister udtrykte det sådan — ifølge Roskilde Tidende for den 6. juni — at regeringen ikke måtte bedømmes efter lovforslagene lige efter regeringsdannelsen — dens politik havde også et længere sigte. Og den højtærede undervisningsminister sagde, at det var regeringens politik at øge produktionen for at give os håb om at kunne bevare en høj levestandard. Opsparingen måtte være større for at muliggøre de investeringer, som er nødvendige, og der måtte tillige træffes foranstaltninger, der i væsentlig grad kunne øge beskæftigelsen og skaffe plads i produktionslivet for de store årgange. Den højtærede økonomiministers politisk interesserede søn, der jo i øvrigt er radikal folketingskandidat, formulerede det således ifølge Skive Folkeblad den 1. juni:

„Et egentligt økonomisk langtidsprogram må dog formentlig vente, til den nye regering møder folketinget til den ordinære samling til efteråret.“

Social-Demokraten for den 30. maj og den socialdemokratiske ordfører var jo i øvrigt også med fortrøstning inde på regeringens tilrettelæggelse af en mere langsigtet politik, og Social-Demokraten fremhævede, for øvrigt ligesom den højtærede finansminister, at regeringen var besluttet på at søge kontakt med erhvervslivets organisationer for at gøre sig bekendt med deres syn på de fremtidige opgaver. Så vidt jeg ved, har dette endnu ikke fundet sted. Det radikale ungdomsblad skriver om

„den økonomiske sanering, hele landet sukker efter og trænger til, vel at mærke inden arbejdsmarkedets parter geråder i klammeri“

— sådan stod der i Tidens Tanker for oktober. Middelfart Venstreblad satte sin lid til de radikale ministres indsats for en økonomisk saneringsplan og en økonomisk borgfred.

Må jeg have lov at sige, at dette var udtryk for en betydelig optimisme, men den langsigtede plan måtte man tro ville blive forelagt i dette efterår, og det var da rimeligt at nære sådanne forventninger. Vi havde nu under normale forhold den første flertalsregering efter krigen. Den havde magten til at blive siddende i 4 år, og inden

for den tid skulle der nok kunne gennemføres et langtidsprogram, således at de gode virkninger viste sig inden det næste valg. Og hvad er så resultatet? Ja, jeg synes, at målt på denne baggrund har jeg lov til at sige, at der er få realiteter i regeringserklæringen, og et perspektiv for samfundet er der slet ikke. Dette må vel siges at være en alvorlig manko i regeringens programerklæring. Jeg synes ikke, nogen mindretalsregering kunne have præsteret den tyndere.

Så kan man give sig til at fundere over årsagerne til de så skuffede forventninger. Den mest nærliggende forklaring er, at samarbejdet inden for regeringen ikke er så godt, som det til stadighed påstås. Det kan jeg ikke vide noget om. Jeg har kun resultaterne at holde mig til; men en hel del tyder på, at det ikke inden for regeringen har været muligt at nå til enighed om det, man egentlig vil, når talemåderne har fået det, der tilkommer dem. Det radikale partis ledere har hidtil haft svært ved at forstå al tale om principielle skillelinjer mellem et liberalt og et socialdemokratisk syn. Mig har de ikke villet tro, når jeg talte om det, men det kommer nu nok. Måske har disse radikale ledere trods alt lyttet til professor Bertil Ohlin, da han forleden deltog i og talte ved venstres landsmøde. Professoren benyttede nemlig lejligheden til meget stærkt at understrege, at om de principielle skillelinjer kunne der ikke herske tvivl på dette område.

Vi må nu se, om de tre partiers fællesskab kan bære. Foreløbig optræder de som de sammenlængede forligspartier, for at anvende et J. C. Christensens udtryk. Og skønt disse partier trods deres flertal ikke har kunnet enes om at formulere den langsigtede politik, der var bebudet, har de dog alligevel den dristighed at klandre oppositionen. Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har læst, at oppositionspartierne ikke varetager deres vælgere interesser. Hvis regeringspartierne virkelig mener det — det gør de nu ikke, i så fald ville den højtærede statsminister ikke se så glad ud, som han gør nu — står det dem frit for at søge indkasseret de vælgere, der mener, at vi har skuffet. Jeg skal endda love at gøre mit til at fremskynde denne dag, og jeg forsikrer: uden surhed af nogen art. Jeg er